

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **L. P.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2014, č. j. 34 Ad 27/2013 – 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 12. 3. 2013, č. j. X, byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované jako správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 1. 2013, č. j. X. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou podanou dne 3. 5. 2013 u Okresního soudu v Jihlavě, ve znění doplnění žaloby ze dne 6. 6. 2013, ve které navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 16. 7. 2013, č. j. 34 Ad 27/2013 – 10, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2013 se žalobce bránil kasační stížností ze dne 6. 8. 2013, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2013, č. j. 4 Ads 72/2013 – 30, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2013 zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud nezohlednil, že podání ze dne 6. 6. 2013, které považoval za žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované, ve skutečnosti představovalo toliko doplnění žaloby, přičemž vlastní žaloba byla u Okresního soudu v Jihlavě podána již dne 3. 5. 2013; k nesprávnému postupu přispělo, že Okresní soud v Jihlavě postoupil Krajskému soudu v Brně toliko doplnění žaloby ze dne 6. 6. 2013, přičemž toto bylo navíc označeno jako žaloba, nikoli jako doplnění žaloby. Nejvyšší správní soud vyložil, že ustanovení § 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „s. ř. s.“), je třeba aplikovat i za situace, kdy soud rozhodující v občanském soudním řízení ohledně věci, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, řízení nezastaví, nýbrž žalobu toliko (bezformálně) postoupí věcně a místně příslušnému krajskému soudu jako soudu správnímu. I v těchto případech platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

[6] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 3. 2014, č. j. 34 Ad 27/2013 – 54, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění neshledal důvodnou stěžejní námitku nesprávného posouzení zdravotního stavu žalobce, přičemž se ztotožnil se závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2013/4347-BR. Posudková komise vyhodnotila, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byl bolestivý syndrom páteře (vertebrogení onemocnění), uvedené v kapitole XIII, oddíl E, položka 1b vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Podle posudkové komise činil pokles pracovní schopnosti 20%, po navýšení podle § 3 odst. 2 vyhlášky o 10% činil celkových 30%; k datu vydání napadeného rozhodnutí tak žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, neboť nešlo o pokles pracovní schopnosti nejméně o 35%. K totožnému hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce jako posudková komise přitom ve správním řízení dospěli rovněž lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Jihlava dne 21. 12. 2012 a lékař Lékařské posudkové služby žalované, pracoviště Brno, dne 6. 3. 2013.

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2014 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností, podanou prostřednictvím krajského soudu a odevzdanou k poštovní přepravě dne 18. 4. 2014, ve které požádal o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti z důvodu značné vytiženosti JUDr. Jana Ševčíka, advokáta, který jej v minulosti již zastupoval a u kterého má sjednanu schůzku na 29. 4. 2014.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[9] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „*nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[10] Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. „*kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.*“ Podle poslední věty téhož ustanovení „*zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“ Podle odst. 4 téhož ustanovení „*se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.*“

[11] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. „*lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.*“ Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. „*lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.*“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „*lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*“

pokračování

[12] Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2014 byl stěžovateli doručen 3. 4. 2014, kdy si stěžovatel zásilku osobně převzal od poštovní doručovatelky a toto převzetí potvrdil vepsáním data a podpisem na doručence vztahující se k napadenému rozsudku a k němu ve spise připojené.

[13] Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm uvádí, že *„proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“*

[14] Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno ve čtvrtek dne 3. 4. 2014. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 4. 4. 2014 a marně uplynula ve čtvrtek dne 17. 4. 2014. K jejímu zachování tedy bylo třeba, aby byla kasační stížnost stěžovatelem nejpozději dne 17. 4. 2014 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit.

[15] Z razítka pošty T., PSČ X, vyznačeného na obálce, v níž byla kasační stížnost podána, však vyplývá, že tato byla stěžovatelem podána k poštovní přepravě teprve dne 18. 4. 2014, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty. Kasační stížnost mimoto obsahovala toliko spisovou značku, resp. číslo jednacím napadeného rozsudku a žádost o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nemohl rozhodovat, neboť podle § 106 odst. 2 poslední věta s. ř. s. nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout.

[16] V této souvislosti lze toliko pro úplnost a nad rámec potřebného odůvodnění dodat, že stěžovatel odůvodnil žádost o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti tak, že JUDr. Jan Ševčík, advokát, který jej v minulosti již zastupoval a který je připraven kasační stížnost zpracovat, je značně vytížen a sjednal si schůzku se stěžovatelem teprve na 29. 4. 2014. Ani po tomto datu až do dne vydání tohoto usnesení však stěžovatel kasační stížnost, resp. její doplnění zpracované uvedeným advokátem u zdejšího soudu nepodal.

[17] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu